

Vásárhelyi rajzairól valós építészettörténetünk hiányzik, inkább a mítoszokban tovább élő jósdáira, szent helyeire, templomaira és színházaira – általában az emberek alkotta városokkal párhuzamosan létező szabad égi városra, Szent Ágoston *De Civitate Dei*-jére asszociálhatunk. Atlantisz, Athén, Delphoi, Róma, vagy a Mennyei Jeruzsálem költők és filozófusok által megénekelt „leletei” a képtémák ikonikus részletei. Jorge Luis Borges több esszéjének, vagy Umberto Econak *A legendás földek és helyek története* című művében egybegyűjtött misztikus városait felépítő kétdimenziós architektúra is képzettársítható Vásárhelyi Antal munkáihoz.

Ebben a geometrikus szerkesztésben a kiemelkedő, saját/rajzolt „építészeti stílust” alkotó antik görög, római, reneszánsz és eklektikus építészeti elemek vonzzák egymást; egy sűrített építészet, filozófia fejthető fel belőlük. Ahol a formák – tekintettel a kompozíció parancsára – torlódnak, azokat mint egy kőfaragó vagy asztalos, precízen gérbe vágja, vagy a síkban illúziót keltően takarásokba, áthatásokba szerkeszti – à la Escher. Mágikus leleménnyel hoz létre „pszeudo ábrázológeometriai” teljesség-idolokat.

Vásárhelyi kép-formái – jó esetben – szinte egy kulturális világegyetem, egy szellemi kozmosz *fekete lyuk* szerű energiáját közvetítik. A metafora által képviselt erős gravitáció ezúttal nem a fényt nem engedi szökni, hanem védelmező mágia: a kétkezi alkotás tradíciójának őseréje, amely pajzsként hárítja az eltörlés negatív kultúrájának ütéseit.

Szegő György DLA
művészeti igazgató